

ת"פ 27734/09/19 - מדינת ישראל נגד מועתצם זעארי

בית משפט השלום בקריית גת
ת"פ 27734-09-19 מדינת ישראל נ' זעארי

בפני
בעניין:
כבוד השופטת טל לחיאני שהם
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד רותם ארד
נגד
מועתצם זעארי
באמצעות ב"כ עו"ד דמתי דויטש
המאשימה
הנאשם

גזר דין

1. הנאשם הורשע בהתאם להודאתו בביצוע עבירת הסעת תושב זר השוהה שלא כדין, עבירה לפי סעיף 12א(ג)(1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952 (להלן: "החוק").

מעובדות כתב האישום עולה כי בתאריך 05/09/19, בשעה 14:06 או בסמוך לכך, הסיע הנאשם ברכבו המשמש כמונית, בכביש 35 מכיוון מערב למזרח בסמוך לצומת זוהרים, תושב שטחים ששהה בישראל שלא כדין, וזאת בתמורה ל-300 ₪.

הסדר הטיעון

2. ביום 07/11/19 הודה הנאשם בעובדות כתב האישום, והוסכם בין הצדדים כי הנאשם ישלח לקבלת תסקיר שירות המבחן טרם טיעונים לעונש.

ב"כ המאשימה הבהירה במועד זה כי עמדתה היא למאסר בפועל, ואילו ב"כ הנאשם עתרה כי שירות המבחן יבחן סוגיית ההרשעה.

תסקיר שירות המבחן

3. מתסקיר שירות המבחן עולה כי הנאשם, בן 24, רווק המתגורר בבית הוריו בלוד, סיים 12 שנות לימוד עם תעודת בגרות מלאה, וכיום סטודנט בשנת הלימודים האחרונה ללימודי הנדסאי בניין, אשר עובד במקביל ללימודיו מזה שנתיים כנהג מונית.

הנאשם נעדר עבר פלילי. הודה בביצוע העבירה וטען כי התבקש על ידי מכר להסיע אדם שאיננו מכיר מהתחנה המרכזית, כאשר במהלך הנסיעה הבין כי לנוסע אין אישור שהייה כדן. הנאשם הביע חרטה והבנה ביחס לאחריותו, ועלה רושם כי מבין את חומרת מעשיו ומשמעותם, וחושש מפני השלכות ההליך על עתידו.

שירות המבחן התרשם מנאשם בעל יכולות, עצמאי ובוגר, בעל שאיפות חיוביות ונורמטיביות, נעדר דפוסים שוליים ועברייניים, שלו מערכות תמיכה משמעותית ומציבות גבולות.

לאור האמור, ועל אף חומרת העבירה, הסיכון הגלום בה, והיעדר שיקול דעת באשר להתנהלותו של הנאשם בעת ביצוע העבירה, בשים לב למאפייניו האישיים של הנאשם, כמפורט, סבור שירות המבחן כי הסיכון להישנות עבירות הצטמצם וכי אין צורך בהמשך מעורבות טיפולית. כמו כן, סבור שירות המבחן כי ניתן להסתפק בעניינו של הנאשם בהטלת צו של"צ למשך 120 שעות.

לאור המפורט לעיל, מאחר והנאשם עובד כנהג מונית ובשים לב לשאיפותיו הלימודיות והמקצועיות, ועל מנת שלא לפגוע בהמשך חייו - הומלץ לשקול בחיוב ביטול הרשעתו בדן.

טיעוני הצדדים לעונש

4. ב"כ המאשימה טענה למתחם ענישה הנע בין חודש ל-6 חודשי מאסר בפועל שיכול וירוצו בעבודות שירות, ובתוככי המתחם עתרה להטלת מאסר בפועל למשך חודש אשר יכול וירוצה בעבודות שירות, לצד מאסר מותנה, התחייבות, פסילה וקנס.

בטיעוניה הפנתה מחד גיסא לערכים המוגנים אשר נפגעו כתוצאה מביצוע העבירה, ומאידך גיסא לגילו הצעיר של הנאשם ולהיעדר עבר פלילי.

לעניין סוגיית ההרשעה טענה ב"כ המאשימה כי על אף שהוצגה פגיעה קונקרטית לכאורה בשל היות הנאשם נהג מונית, לאור הפיתוי הקיים בעצם עיסוקו זה לבצע עבירה דומה - סבורה כי יש להימנע מביטול ההרשעה.

ב"כ המאשימה הפנתה לפסיקה לתמיכה בעתירתה.

5. ב"כ הנאשם טענה כי הרף העליון של מתחם הענישה, בנסיבות ביצוע העבירה אשר ביצע הנאשם, הוא מאסר מותנה, ובעניינו של הנאשם עתרה לאמץ המלצת שירות המבחן במלואה.

בטיעוניה הפנתה ללקיחת האחריות המידית מצד הנאשם, לגילו הצעיר, להיעדר עבר פלילי, ולהתרשמות שירות המבחן מהנאשם ומרמת הסיכון להישנות העבירה כמפורט בתסקיר. כמו כן, הפנתה לכך שהנאשם הסיע את השוהה הבלתי

חוקי מהתחנה המרכזית למחסום, להבעת החרטה מצדו, ולהבנתו לעניין אחריותו למעשה.

לעניין סוגיית אי ההרשעה טענה ב"כ הנאשם כי הרשעת הנאשם תוביל לכך שלא יוכל להמשיך לעסוק בעבודתו כנהג מונית, וזאת מאחר ולדבריה משרד הרישוי מקבל דיווח על כל הרשעה. כמו כן, טענה כי לצורך עבודה בתחום הנדסת הבניין יידרש הנאשם להציג תעודת יושר. לאור המפורט טענה כי יגרם נזק קונקרטי לנאשם בגין הרשעתו.

ב"כ הנאשם טענה כי אין להסיק מהפסיקה אליה הפנתה ב"כ המאשימה למקרה זה, וזאת לאור השוני בנסיבות ביצוע העבירות ובין מבצעי העבירות, הפנתה לפסיקה כתמיכה לעתירתה, והגישה גיליון ציונים מטעם המכללה בה לומד הנאשם (נ/1).

עוד הפנתה ב"כ הנאשם להסכמה אשר הושגה בין הצדדים והוצגה במסגרת ה"ת 24111-09-19, לפיה הרכב הושב לנאשם בכפוף להפקדה בסך 10,000 ₪, ועתרה כי הכסף יוחזר לנאשם מאחר והמאשימה לא עתרה לחילוט הרכב.

6. במועד זה טען הנאשם כי יודע שעשה טעות, מצר על כך ולא יבצעה בשנית, וביקש שביצוע עבירה זו לא יפגע בעתידו.

קביעת מתחם העונש ההולם

7. קביעת מתחם העונש ההולם למעשה העבירה שביצע הנאשם נעשית בהתאם לעקרון המנחה בענישה - קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם, לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו.

לשם קביעת מתחם העונש ההולם, בהתאם לעקרון ההלימה, יש להתחשב בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

8. כתב האישום מתאר **אירוע אחד** ומכאן שיש לקבוע בגינו מתחם עונש הולם אחד.

9. **הערך החברתי אשר נפגע** הוא זכותה של מדינת ישראל לקבוע את הבאים בשעריה לצורך ההגנה על בטחון הציבור.

10. בחינת **מידת הפגיעה בערך המוגן** מובילה למסקנה כי הפגיעה בערך המוגן היא ברף הבינוני - נמוך, וזאת בשים לב לכך שמדובר בנוסע אחד, אשר הוסע מהתחנה המרכזית, אך עם זאת, אף בשים לב לכך שמדובר בהסעה בתשלום.

11. בחינת מדיניות הענישה הנוהגת מעלה כי במקרים דומים הוטלו על נאשמים עונשים כמפורט להלן:

א. ברע"פ 1119/18 חסן נגד מדינת ישראל (ניתן ביום 09/05/18) דחה בית המשפט את הבקשה למתן

רשות ערעור. בית משפט השלום קבע מתחם עונש הולם בגין עבירה של הסעת 2 תושבים זרים הנע בין מאסר מותנה לבין מספר חודשי מאסר לריצוי מאחורי סורג ובריא, והטיל על הנאשם, נעדר עבר פלילי אשר נמצאה פגיעה אפשרית בעיסוקו, 4 חודשי מאסר מותנה, של"צ וקנס, וזאת בניגוד להמלצת שירות המבחן אשר המליץ על אי הרשעה. בית המשפט העליון קיבל עמדת בית המשפט המחוזי אשר קבע כי אין הצדקה לביטול הרשעת הנאשם, וזאת נוכח חומרת העבירה והעובדה כי לא שוכנע שתעסוקתו העתידית של הנאשם תיפגע פגיעה חמורה, וזאת על אף עיסוקו בהוראת נהיגה ורצונו להתקבל למשרת עובד סוציאלי.

ב. **ברע"פ 8344/15 מחאמיד נגד מדינת ישראל (ניתן ביום 08/12/15)** דחה בית המשפט את הבקשה למתן רשות ערעור. בית משפט השלום קבע מתחם עונש הולם בגין עבירה של הסעת תושב זר הנע בין מאסר מותנה לבין 8 חודשי מאסר בפועל, והטיל על הנאשם, בעל עבר פלילי אשר היה תלוי ועומד כנגדו מאסר מותנה לתקופה של 6 חודשים, בין היתר, 3 חודשי מאסר בפועל וכן הפעיל את המאסר המותנה, כאשר חודש וחצי ממנו הופעל בחופף. בית המשפט קבע זאת בניגוד להמלצת שירות המבחן אשר המליץ להימנע מהטלת מאסר בפועל. בית המשפט העליון קבע במקרה זה לא קיימת חריגה ניכרת ממדיניות הענישה, וכן חזר וציין כי הערכת שירות המבחן, על אף מקצועיותו הרבה, מהווה המלצה בלבד.

ג. **בעפ"ג (מח' ב"ש) 14731-07-19 מדינת ישראל נגד אבו אלקיעאן (02/10/19)** (להלן: "פס"ד אבו אלקיעאן") דחה בית המשפט את ערעורו של הנאשם על עצם הרשעתו. הנאשם, צעיר, נעדר עבר פלילי, הורשע בביצוע הסעת 3 שוהים בלתי חוקיים על אף המלצת שירות המבחן להימנע מהרשעתו. בית המשפט המחוזי קבע כי לא קיימת עילה לביטול הרשעתו בדין והותיר את העונש שהוטל עליו, 4 חודשי מאסר מותנה, על כנם. בית המשפט המחוזי ציין כי בעבירה מסוג זה אכן קיים צורך בהעברת מסר לציבור כי מדובר בעבירה חמורה אשר לה פוטנציאל לסיכון תושבי המדינה.

ד. **בעפ"ג (מח' ב"ש) 49934-11-18 מדינת ישראל נגד אדי (02/01/19)** (להלן: "פס"ד אדי") התקבל ערעור המדינה, לאחר שבית משפט השלום נמנע מהרשעת נאשם, נהג מונית, בעבירת הסעת תושב זר והסתפק בהטלת של"צ ופסילה. בית המשפט המחוזי קבע כי חומרת העבירה והיעדר פגיעה קונקרטית מחייבים הרשעת הנאשם והטלת ענישה מרתיעה בדמות 3 חודשי מאסר מותנה.

ה. **בת"פ (י-ם) 52636-04-13 מדינת ישראל נגד עבדאללה (29/06/14)** הורשע נאשם בהתאם להודאתו בעבירה של הסעת 2 שוהים בלתי חוקיים לצורכי עבודה. בית המשפט הטיל על הנאשם 3 חודשי מאסר מותנה, צו של"צ למשך 150 שעות, וקנס.

12. במסגרת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (**סעיף 40 לחוק**) יש לתת את הדעת לכך שמדובר בהסעה אחת של נוסע אחד, בתוך גבולות המדינה, ומבלי שהנאשם ידע בתחילה כי מדובר בשוהה בלתי חוקי. עם זאת, יש להסב תשומת הלב לכך שמדובר בהסעה בתשלום ולפוטנציאל הנזק בביצוע עבירה מסוג זה.

13. בהתאם לתיקון 113 לחוק (**סעיף 40 יג**) מצאתי כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר מותנה לבין מספר חודשי מאסר בפועל אשר יכול וירוצו בעבודות שירות.

14. לא מצאתי כי יש ללמוד מרע"פ 1737/07 אבו גנאם נגד מדינת ישראל (20/03/07) אליו הפנתה ב"כ המאשימה, וזאת לאור השוני במספר העבירות, לאור נסיבות ביצוע העבירה השנייה - אשר בוצעה בעת שכבר הוגש כנגד הנאשם כתב אישום בגין ביצוע העבירה הראשונה, וכן בשל ריבוי המוסעים. כך גם לא מצאתי כי יש להסיק מרע"פ 2572/16 סויסה נגד מדינת ישראל (06/04/16), וזאת לאור נסיבותיה החמורות של העבירה הראשונה, בה הוסעו השוהים הבלתי חוקיים מאזור השטחים אל תוך שטח ישראל, ריבוי העבירות, וריבוי המוסעים.

אף עפ"ג 13794-03-17 אלקואעין נגד מדינת ישראל (03/05/17) שונה מהותית בנסיבותיו מהמקרה המונח לפניי, וזאת לאור כמות המוסעים ומאחר ובאותו מקרה הנאשם ביצע את העבירה בעת שהיה תלוי ועומד כנגדו מאסר מותנה בר הפעלה, אשר כפי שנפסק אך לאחרונה - זו נסיבה שיש לקחתה בחשבון לעיתים בקביעת מתחם העונש ההולם [ראו ע"פ 328/20 פלוני נגד מדינת ישראל (07/06/20)].

שאלת ההרשעה

15. הכלל בהליך הפלילי הוא כי נאשם בגיר שהוכחה אשמתו - יורשע בדין.

16. הימנעות מהרשעה היא חריגה המוצדקת רק במקרים נדירים, בהם לא מתקיים יחס סביר בין הנזק הצפוי לשיקום הנאשם מההרשעה, אשר יש לקבוע כי הוא ממשי וחרף, לבין חומרת העבירה, אשר ניתן להימנע מהרשעת מבצעה מבלי שהדבר יפגע בשיקולי הענישה, באינטרס הציבורי ובערך המוגן. בית המשפט העליון קבע מספר שיקולים מנחים בעניין זה ובהם עברו הפלילי של הנאשם, חומרת העבירה, מידת הפגיעה בקורבנות העבירה, הערכת סיכון, דפוסיו של הנאשם, יחסו של הנאשם לעבירה, השפעת ההרשעה על תחומי פעילותו של הנאשם ועוד.

ראו: ע"פ 2083/96 כתב נגד מדינת ישראל, פד"י נ"ב (3), 337 וע"פ 43351-08-14 אלמיו נגד מדינת ישראל פורסם בנבו (24/11/14).

17. במקרה המונח לפני שוכנעתי כי בעניינו של הנאשם לא ניתן להימנע מהרשעת הנאשם, ואנמק.

18. העבירה עליה נותן הנאשם את הדין היא חמורה וככלל מחייבת ענישה מרתיעה, וזאת בשל הנזק הפוטנציאלי הקיים בעצם ביצועה [ראו פס"ד אבו אלקעיאן המפורט לעיל]. חומרת העבירה באה לידי ביטוי אף בהחמרה בענישה כפי שבא לידי ביטוי בתיקון 29 לחוק הכניסה לישראל.

עם זאת, בית המשפט העליון ציין לא אחת כי על אף חומרת העבירות אשר מבוצעות בניגוד לחוק הכניסה לישראל, הענישה לעולם תהיה אינדיווידואלית (ראו רע"פ 7544/05 שאולוב נגד מדינת ישראל (26/12/05)).

19. ברע"פ 3674/04 אבו סאלם ואח' נגד מדינת ישראל (12/02/06), נקבע כי: "על דרך העיקרון תישמר מדיניות הענישה המחמירה בכל הנוגע לעבירות הקשורות בכניסתם של שוהים בלתי חוקיים משטחי האזור לישראל. נבהיר עם זאת, כי המדיניות אינה מכתובה עונש מאסר - כפי שהילכת ח'טיב (רע"פ 5198/01 טלעת ח'טיב נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(1), 769 ט.ל.ש), פורשה בידי מקצת בתי-משפט - וכי בתי-המשפט יגזרו עונש

על עבריינים בנסיבותיו המיוחדות של כל מקרה ומקרה. כל מקרה יוכרע בהתאם לנסיבותיו ובהתאם לטעמים ולתכליות של מדיניות הענישה שנקבעה. התביעה הכללית, מצידה, תעשה כמיטבה להציג לפני בתי-המשפט מדיניות אחידה, ובתי המשפט יעשו, כמובן, כחוכמתם". בין היתר נקבע כי יש לתת ביטוי לנסיבות ביצוע העבירה ולמניעיו של העבריין, לשאלה האם קיים רקע כספי או עסקי, למשך העבירה וכמות העבירות, וכן לנסיבות האישיות של העבריין, ובהן גילו, מצבו הבריאותי ומצבו המשפחתי. ככלל נקבע כי: "נסיבות הן רבות, ולא נתיימר למנותן במלואן. אולם בכך עיקר: ככל שמעשהו של נאשם מקרב עצמו לליבתה של ההלכה - לסיכון ביטחון הציבור - כן נחמיר עם העבריין וניטה ליישם את מדיניות הענישה בחומרתה, וככל שמעשהו של הנאשם ירחק וילך מן הליבה, כן יקטן כוח המשיכה של מדיניות הענישה ויתחזק ממילא מישקלם של טעמי הזכות".

במקרה המונח לפניי, לאור נסיבות העבירה, עסקינן במקרה הרחוק באופן יחסי מן הליבה של סיכון בטחון הציבור, שכן מדובר בהסעת נוסע אחד בלבד ללא אישור שהייה כדין, בהיעדר מניע ביטחוני, על ידי נאשם צעיר נעדר עבר פלילי, המקיים אורח חיים נורמטיבי אשר הביע צער וחרטה על ביצוע מעשי העבירה ולקח אחריות על ביצועה, אך עם זאת, יש לזכור אף כי בצע המעשים בתמורה לתשלום, במסגרת עיסוקו כנהג מונית.

20. כשאלה פני הדברים, סבורני כי סוג העבירה, בנסיבות ביצועה כמפורט, מאפשרים אי הרשעת מבצעה, אך זאת במקרים בהם יוכח נזק קונקרטי משמעותי.

21. ברע"פ 9118/12 פריגין נ' מדינת ישראל (01/01/13) נקבע כי בבוא בית המשפט לבחון את הנזק העלול להיגרם לנאשם, עליו להתייחס לנזק מוחשי קונקרטי, ולא לאפשרויות תיאורטיות לפיהן עלול להיגרם לנאשם נזק בעתיד.

21. מתסקיר שירות המבחן עלו כאמור נסיבות האישיות של הנאשם וכן נסיבות ביצוע העבירה, כמפורט לעיל. כמו כן, עלה כי הנאשם בעל יכולות, עצמאי ובוגר, בעל שאיפות חיוביות ונורמטיביות, נעדר דפוסים שוליים ועברייניים, ובעל מערכות תמיכה משמעותית ומציבות גבולות, אשר הביע צער וחרטה, ולקח אחריות על מעשיו. משכך, אף התרשם שירות המבחן כי הצטמצם הסיכון להישנות עבירות. לאור האמור ומאחר והנאשם עובד כנהג מונית, ובשים לב לשאיפותיו הלימודיות והמקצועיות, ועל מנת שלא לפגוע בהמשך חייו - המליץ שירות המבחן על שקילת ביטול הרשעתו בדין של הנאשם, ועל הסתפקות בהטלת צו של"צ.

22. ב"כ הנאשם לא הפנתה למסמכים או לחקיקה ספציפיים אשר מעידים על נזק קונקרטי שצפוי להיגרם לנאשם, אלא אך טענה כאמור כי הרשעת הנאשם תוביל לכך שלא יוכל להמשיך לעסוק כנהג מונית, וזאת מאחר ומשרד הרישוי מקבל דיווח על כל הרשעה, וכן כי לצורך עבודה בתחום הנדסת הבניין יידרש הנאשם להציג תעודת יושר, וכן הפנתה לפסיקה כתמיכה לעתירתה.

בחנית עפ"ג (מח' מרכז) 14641-11-17 מדינת ישראל נגד בדר (22/04/18), אליו הפנתה ב"כ הנאשם מעלה כיבתיק והנדחה ערעור המדינה, לאחר שבית משפט השלום נמנע מהרשעת נאשם, נהג מונית, בעבירת הסעת תושב זר.

בית המשפט המחוזי קבע כי נסיבותיו האישיות של הנאשם, אשר כוללות עבודתו כנהג מונית, מובילות לכך שהרשעתו בדין, קרוב לוודאי, תפגע במקור פרנסתו העיקרי באם יורשע. משכך, ומאחר ובית המשפט שלערעור לא נוטה להתערב בגזר דין אלא אם כן זה סוטה באופן משמעותי ממדיניות הענישה הנהוגה - הותיר כאמור בית המשפט המחוזי את החלטתו של בית משפט קמא על כנה.

יצוין כי קיימים פסקי דין נוספים בהם נמנע בית המשפט מהרשעת נאשמים בגין ביצוע עבירה דומה [ראו למשל ע"פ 2738-08 שאהין נגד מדינת ישראל (20/01/09), ת"פ 31612-10-17 מדינת ישראל נגד אל חפז (31/10/18), ת"פ (ק"ג) 18284-07-15 מדינת ישראל נגד שורטי ואח' (06/10/16), ות"פ (י-ם) 14931-08-11 מדינת ישראל נגד אזברגה (14/07/14), ואף ת"פ 29683-06-15 מדינת ישראל נגד עואדרה (31/01/18) ות"פ 31772-12-15 מדינת ישראל נגד פלד (18/01/17) אליהם הפנתה ב"כ הנאשם].

עם זאת, בע"פ 37875-11-19 סלאמה ואח' נגד מדינת ישראל (11/06/20) אשר ניתן אך לאחרונה, נדחה ערעורו של נאשם, נהג מונית, להימנע מהרשעתו, ובית המשפט קבע כי:

"זאת ועוד, יש להותיר את שיקול הדעת הקשור אם יש או אין מקום לאפשר למערער 1 להמשיך להיות נהג מונית, בידי הגוף הרלבנטי לכך.

בשורת פסקי דין נקבע כי יש להותיר את שיקול הדעת לגופים הרלבנטיים, כך נפסק במקרים של רופא, רוקח וכבאי, ר' לעניין זה רע"פ 5100/14 ד"ר אחמד מסארווה נ' מ"י (28.7.2014), רע"פ 654/13 פאדי אבו בכר נ' מ"י (26.2.2013) ורע"פ 5861/11 יצחק דניאל נ' מ"י (18.8.2011), וכן ר' רע"פ 5018/18 בוזגלו נ' מ"י (21.10.2018) בו נפסק כי: "גם אם עלולה להיפגע יכולת המבקש לשמש כרופא בעתיד, צדק בית משפט קמא בכך שהותיר את הדיון בדבר בידי הגורם המוסמך... הדבר עולה בקנה אחד עם האינטרס הציבורי שכן משנמצא כי אדם ביצע עבירה פלילית שעלולה להשפיע על כשרותו לעסוק במקצוע מסוים מן הראוי כי הדבר ייבחן ע"י הגורמים המתאימים".

23. בחינת החקיקה הרלוונטית במקרה זה מעלה כי קיים שיקול דעת לוועדות הרלוונטיות, וכי אין בהרשעת הנאשם כדי לסתום את הגולל על אפשרות עבודתו הן כנהג מונית והן כהנדסאי. ואפרט.

עיון בסעיף 14 לפקודת התעבורה [נוסח חדש] מעלה כי:

"זכאי לקבל רשיון להפעלת מונית, מי שנתקיימו בו כל אלה:

...

(2) לא הורשע בעבירה שלדעת ועדת המונית, מפאת חומרתה או נסיבותיה, יש בה כדי למנוע מתן רשיון להפעלת מונית או שחלפה לגבי ההרשעה תקופת ההתיישנות לפי חוק המרשם הפלילי ותקנת השבים, תשמ"א-1981, ..."

קרי, לא קיימת דרישה מוחלטת כי הנאשם יהיה נעדר עבר פלילי על מנת שיהיה זכאי להפעלת מונית, ומכך ניתן להסיק, בבחינת קל וחומר, כי מי שכבר קיבל רישיון להפעלת מונית - לא תישלל ממנו הזכאות מבלי שוועדת המוניות תדון בעניינו ותשקול כלל הנתונים הרלוונטיים.

כמו כן, עיון בסעיף 18(א) לחוק ההנדסאים והטכנאים המוסמכים, תשע"ג-2012 (להלן: "חוק ההנדסאים") מעלה כי:

"זכאי להירשם במרשם מי שמתקיימים בו כל אלה:

...

(4) הוא לא הורשע, בישראל או מחוץ לישראל, בעבירה פלילית שמפאת מהותה, חומרתה או נסיבותיה אין הוא ראוי, לדעת ועדת ההסמכה, להירשם במרשם; לשם קביעת דעתה, רשאית ועדת ההסמכה להתייעץ עם ועדת המשמעת שמונתה לפי סעיף 25;"

עוד קובע סעיף 24 לחוק ההנדסאים כי:

"בעל מקצוע שעשה אחת מאלה, עבר עבירת משמעת:

..

(4) הורשע בפסק דין סופי, בין בישראל ובין מחוץ לישראל, בעבירה פלילית שמפאת מהותה, חומרתה או נסיבותיה אין הוא ראוי לעסוק בביצוע פעולות שיוחדו לו לפי חוק זה."

כמו כן, סעיף 32(א) לחוק הנדסאים, הקובע את סמכויות הוועדה מציין כי:

"מצאה ועדת המשמעת כי הנקבל עבר עבירת משמעת, רשאית היא לנקוט נגדו אחד או יותר מאמצעים אלה:

(1) התראה;

(2) נזיפה;

(3) קנס בשיעור שלא יעלה על הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977;

(4) התליית הרישיון או הרישום במרשם לתקופה קצובה שלא תעלה על שלוש שנים;

(5) ביטול רישיון או מחיקת הרישום במרשם.

וסעיף 33 (א) מדגיש כי הקנס, התליית הרישיון או הרישום - יכולים אף להינתן על תנאי.

מהמפורט עולה כי לא רק שלוועדת ההסמכה קיים שיקול הדעת האם לקבוע כי אדם שהורשע בדין יוכל להירשם במרשם ההנדסאים והטכנאים המוסמכים או לא, אלא אף אם בעל הסמכה כאמור הורשע בדין לאחר הסמכתו - לרשות הוועדה מגוון סנקציות אפשריות, וכי אין בהרשעת נאשם כדי להוביל בהכרח לביטול רישיונו או מחיקת רישומו.

24. מהמפורט עולה כי לא הוכחה כל פגיעה קונקרטית ממשית בתעסוקתו העתידית של הנאשם, ואך הועלו אפשרויות

תיאורטיות לפיהן עלול להינזק מהרשעתו בעתיד כאשר הסמכות להחליט לעניין זה נתונה לוועדות הרלוונטיות.

משכך, אני קובעת כי במקרה זה לא קיימים שיקולים המצדיקים אי הרשעת הנאשם.

בעניין זה יש לציין כי ברע"פ 3224/19 אביב נגד מדינת ישראל (28/05/19) קבע בית המשפט כי קבלת טענת ב"כ הנאשם, לפיה כאשר נתון לרשות המינהלית שיקול דעת האם להעניק רישיון מתקיימת דרישת הנזק הקונקרטי כך שיש לוותר על ההרשעה - תאיין את התכלית שבבסיס הוראות החוק המאפשרות לרשויות להחליט האם ראוי שהרשעה זו או אחרת בפלילים תמנע מאותו אדם לעסוק בעיסוק או במשלח יד מסוימים.

25. למעלה מן הצורך אציין את הידוע לכל ולפיו "שיקולי שירות המבחן אינם בהכרח דומים לשיקולי בית המשפט, וזאת מאחר שהפריזמה בהמתבונן שירות המבחן מתייחסת לנאשם בלבד. קצין המבחן אינו בוחן כלל את היבט ההרתעה, והוא אף אינו מופקד על הראייה הכוללת של שיקולי ההרשעה והאוי ההרשעה".

ראו: ע"פ 71512/04 להט נגד מדינת ישראל (22/06/06).

גזירת העונש בתוככי המתחם

26. בגזירת העונש המתאים לנאשם, בגדרי מתחם העונש ההולם, יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40 יא').

במסגרת זו מן הראוי לתת את הדעת לשיקולים הבאים -

א. הנזק שנגרם לנאשם מהרשעתו והפגיעה של העונש בנאשם, לרבות בשל גילו - כמפורט לעיל, כתוצאה מהרשעת הנאשם יתכן שלא יוכל להמשיך בעיסוקו הנוכחי או לעבוד כהנדסאי. כמו כן, ברי כי הטלת מאסר בפועל, ולו בדרך של עבודות שירות, תפגע בנאשם, הן מבחינה כלכלית והן מבחינת לימודיו.

ב. נטילת האחריות של הנאשם על מעשיו ומאמציו לשנות דרכיו - מתסקיר שירות המבחן עלה כאמור כי הנאשם לקח אחריות על ביצוע מעשיו והביע חרטה, ושירות המבחן התרשם ממנו כבעל שאיפות חיוביות ונורמטיביות, באופן שבא לידי ביטוי אף בלימודיו ובעבודתו. כמו כן, שירות המבחן סבור כאמור כי הסיכון להישנות עבירות הצטמצם וכי אין צורך בהמשך מעורבות טיפולית בעניינו.

ג. הנאשם נעדר הרשעות קודמות.

ד. התנהגותו החיובית של הנאשם ותרומתו לחברה - מנ/1 עולה כי הנאשם לומד במכללה למינהל משנת 2016, וכי השלים את מרבית חובותיו הלימודיים למעט 2 קורסים.

27. באיזון בין השיקולים השונים שוכנעתי כי יש לגזור על הנאשם עונש ברף הנמוך של המתחם, דהיינו מאסר מותנה

לצד התחייבות, פסילה על תנאי וקנס, וזאת נוכח התרשמות שירות המבחן, כמפורט, והעובדה כי עצם הרשעתו של הנאשם בדין עשויה לגרום לו נזק ומהווה ענישה מוחשית ומשמעותית עבורו.

28. אשר על כן, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

1. 3 חודשי מאסר על תנאי למשך שנתיים מהיום שלא יעבור שוב עבירה לפי **חוק הכניסה לישראל**.
2. התחייבות כספית על סך 1,500 ₪ להימנע במשך שנתיים מהיום מביצוע עבירה לפי **חוק הכניסה לישראל**.
3. קנס בסך 2,000 ₪ או 20 ימי מאסר תמורת הקנס.
הקנס ישולם ב- 5 תשלומים שווים ורצופים.
תשלום ראשון תוך חודש ימים מהיום.
4. 6 חודשי פסילה מלהחזיק רישיון נהיגה למשך שנתיים מהיום, וזאת אם יעבור עבירה לפי **חוק הכניסה לישראל**.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, ט"ו תמוז תש"פ, 07 יולי 2020, בנוכחות הצדדים.